

Hồi 27

Ngày trắng mắt đầu đông môn thêm kẻ địch

Nước biếc soi hình ngọc nữ nhọc lòng lo

Lữ Tứ Nương kêu ủa một tiếng, nhúu mày nói: “Ai mà lớn gan dám lên Mang Sơn đánh cấp đầu?” Cam Phụng Trì cúi người xuống đất lắng nghe, nói: “Vẫn còn chưa đi xa, mau đuổi về phía Bắc!” bọn Bạch Thái Quan cùng Quan Đông tứ hiệp vội vàng đuổi theo. Cam Phụng Trì nói: “Phiền Lang Nguyệt thiền sư và Nguyên Bá đại ca ở đây trấn thủ, tam ca ngũ ca và Dương lão anh hùng đến lối ra ở phía Nam xem thử. Nhị ca và tứ ca canh giữ trong am, những người khác hãy đuổi theo cùng tôi”.

Cam Phụng Trì đuổi một hồi, chợt phát hiện có bốn người đang chạy xuống núi như bay. Lữ Tứ Nương lướt xuống như sao xẹt, đến lưng chừng núi thì nhìn rõ bọn chúng là Thiên Diệp tán nhân, Xa Tịch Tà, Đồng Cự Xuyên và Cam Thiên Long.

Số là Niên Canh Nghiêu buộc Liễu Ân làm phản, trong lòng thấp thỏm không yên, về đến doanh trại thì Ung Chính (sau khi lên ngôi, Ung Chính đổi niên hiệu là Ung Chính. Từ đây sách sẽ gọi Ung Chính là Ung Chính) đích thân đến thăm, Niên Canh Nghiêu vội vàng vào trại khấu kiến. Ung Chính rất hài lòng về chuyện y đã giải quyết Dận Đề. Niên Canh Nghiêu hơi yên bụng, thừa cơ bẩm rằng: “Liễu Ân cậy công coi thường bề trên, không những không nghe tướng lệnh của hạ thần mà còn nói xấu thánh thượng sau lưng, bảo rằng thánh thượng có ngày hôm nay toàn là nhờ công lao của y. Hạ thần vừa nó được vài câu y đã tức giận bỏ đi. Chắc là y muốn về cung diện thánh cáo tội hạ thần”.

Ung Chính đảo mắt, cười ha hả: “Ta đang muốn gặp y!” Niên Canh Nghiêu giật mình, sắc mặt tái nhợt. Ung Chính vỗ vai Niên Canh Nghiêu, nói: “Niên tướng quân, khanh là trụ cột của triều, thống suất đại quân, ngày đêm cực nhọc. Cần gì phải nổi giận vì một tên thất phu”. Rồi lại cười nói: “Y muốn gặp ta? Chỉ e khi y đến gặp ta đã không thể nói được lời nữa!” rồi lập tức gọi bọn Thiên Diệp tán nhân, Xa Tịch Tà, Đồng Cự Xuyên, Cam Thiên Long tới ban chỉ rằng: “Hạn cho các người trong vòng mười ngày phải lấy thủ cấp Liễu Ân về gặp ta!” Ung Chính đang còn phải nhờ vào Niên Canh Nghiêu nên thừa cơ hy sinh luôn Liễu Ân để vỗ về y. Bọn Thiên Diệp ra khỏi trướng, Niên Canh Nghiêu mới dập đầu xuống bẩm rằng: “Ôn lớn của chúa thượng, tiểu tướng

dù gan óc đầy đất cũng không thể không báo”. Ung Chính mỉm cười kéo y dậy, nói: “Trẫm còn có việc lớn bàn với khanh”. Rồi cùng Niên Canh Nghiêu vào sau trường bàn kín.

Bọn Thiên Diệp tản nhân đi tìm Liễu Ân, Liễu Ân tướng mạo hung dữ, lại là một hòa thượng nên tìm kiếm không khó. Bọn Thiên Diệp tuy biết Liễu Ân lợi hại nhưng nghĩ bụng với bốn người đủ sức giết chết y nên mới bạo dạn đuổi lên tới Mang Sơn. Không ngờ khi lên đến Mang Sơn Liễu Ân đã chết, bọn Thiên Diệp tản nhân thất kinh, vội vàng cắt đầu Liễu Ân chạy xuống núi.

Lữ Tứ Nương đuổi xuống lưng chừng núi, cười lạnh mắng rằng: “Bọn người thật lớn gan, ai cho phép các người làm loạn ở đây?” Xa Tịch Tà thấy chỉ có một mình Lữ Tứ Nương, thầm nhủ: “Kiếm pháp của ả tiện tì này lợi hại, mình phải thử xem sao”. Rồi chỉ cây trường kiếm về phía trước đánh ra một chiêu Đầu chuyển tinh hoành, quét ngang qua, Lữ Tứ Nương cười lạnh, đẩy cây Sương hoa kiếm ra ngoài, lập tức một luồng ngân quang bùng lên, nàng chỉ xoáy nhẹ một cái đã phá được chiêu số của kẻ địch. Xa Tịch Tà đang định xuất chiêu, Lữ Tứ Nương xĩa mũi kiếm về phía trước nhanh như điện chớp, đâm soạt vào cổ họng của y, Xa Tịch Tà gạt ngang thanh kiếm, kiếm của Lữ Tứ Nương trượt xuống tựa như con ngân xà, Xa Tịch Tà vội thối lui ba bước mà vẫn không né tránh kịp, cổ tay đã bị mũi kiếm vạch một đường, hầu như không cầm được kiếm nữa. Thiên Diệp tản nhân thấy thế nguy cấp, vội vàng đánh ngang một chuồng mới giải nguy được cho Xa Tịch Tà, lớn giọng quát: “Tiện tì, người đã hại sư huynh của người, đáng tội gì?”

Lữ Tứ Nương nổi cáu mắng: “Liên quan gì đến người? Mau trả thủ cấp của Liễu Ân!” rồi đâm tới soạt soạt hai kiếm, đấu với Thiên Diệp tản nhân, Xa Tịch Tà lách mình tấn công từ mặt bên. Đồng Cự Xuyên nói: “Ả còn có bè đảng, chạy mau!” Thiên Diệp tản nhân đánh một đòn Thủ huy tì bà, vung chuồng phản công, Lữ Tứ Nương trả lại một kiếm, võ công của Thiên Diệp tản nhân chẳng kém gì Liễu Ân, chuồng trái biến thành quyền, đánh ra một chiêu Ngự bộ ban lan, Lữ Tứ Nương rút kiếm phản công, Xa Tịch Tà đánh hờ một chiêu, thừa thế phóng ra, lúc này Cam Phụng Trì, Huyền Phong đạo trưởng và Liễu Tiên Khai cũng chạy tới giao thủ với Đồng Cự Xuyên, Cam Thiên Long. Xa Tịch Tà vung kiếm xông tới, không ngờ trúng một đòn của Liễu Tiên Khai, đầu đau như muốn nứt ra, buộc phải du đấu với Liễu Tiên Khai. Một hồi sau, quần hùng cũng đều kéo tới, Thiên Diệp tản nhân chẳng có lòng nào đánh tiếp, thế là phân hai tay, chuồng trái bạt nhẹ vào chui kiếm của Lữ Tứ Nương, chuồng phải chặt vào cổ tay của nàng. Đây là chiêu lấy công làm thủ rất lợi hại, Lữ Tứ Nương xoay mũi kiếm, thân rê bước đổi, biến chiêu chặt xéo xuống, chỉ trong chớp mắt Thiên Diệp tản nhân đã thoát ra khỏi vòng kiếm quang của Lữ Tứ Nương.

Huyền Phong đạo trưởng và Bạch Thái Quan xông tới, Thiên Diệp tản nhân quát lớn một tiếng, tay trái đánh ra một chiêu Thần ứng phốc thố chụp xuống đầu Bạch Thái Quan, tay phải dẫn cây gậy sắt của Huyền Phong qua, thừa thế tránh được kiếm chiêu trên tay phải của ông ta. Chỉ trong chớp mắt Thiên Diệp tản nhân đã liên tục tránh được ba món binh khí đánh kẹp tới, còn có thể phản công, Huyền Phong cả giận, thi triển kiếm chiêu cùng Bạch Thái Quan tấn công từ hai bên trái phải.

Lữ Tứ Nương quát: “Không trả thủ cấp của Liễu Ân, đừng hòng xuống núi!” Thiên Diệp tản nhân chẳng nói một lời, trở tay đánh vù ra một chưởng, đẩy cây kim đao của Bạch Thái Quan ra, lại xoay người tránh nhát kiếm của Huyền Phong đạo trưởng, hai tay vung lên, phóng vọt lên cao hơn một trượng, lướt qua đầu Huyền Phong đạo trưởng.

Lữ Tứ Nương biết Huyền Phong đạo trưởng háo thắng, nên không muốn lấy ba địch một, cùng tấn công kẻ địch. Lúc này Thiên Diệp tản nhân dùng Đại suất bi thủ đánh lui sư huynh, vội vàng bỏ chạy, Thiên Diệp tản nhân chạy như con gió lốc, phất ống tay áo, đẩy Liễu Tiên Khai ra, nhờ vậy Xa Tịch Tà mới thoát thân chạy xuống núi. Trong khoảng sát na ấy, Lữ Tứ Nương lướt theo như hình với bóng, một luồng thanh quang đâm thẳng vào lưng của Thiên Diệp tản nhân, Thiên Diệp tản nhân cười dài vung tay, quát: “Nhận lấy!” một cái tay nải màu đỏ phóng tới trước mặt Lữ Tứ Nương, nàng cúi đầu vươn tay hốt lấy cái tay nải ấy, Thiên Diệp tản nhân nói: “Trả lại sư huynh cho người!” Lữ Tứ Nương chạm vào cái tay nải chỉ thấy tròn tròn, nghĩ bụng chắc trong tay nải là đầu của Liễu Ân, lúc này Thiên Diệp tản nhân đã phóng xuống núi.

Đồng Cự Xuyên và Cam Thiên Long đang đánh nhau với Cam Phụng Trì, thấy thế không xong, y cũng xoay người lăn xuống núi. Y luyện công phu Bát quái lưu thân chưởng, xương cốt của toàn thân có thể hoạt động như ý, lăn xuống núi mà chẳng hề bị thương. Trong bốn kẻ lên Mang Sơn, Cam Thiên Long có võ công kém nhất, đang định chạy theo, Cam Phụng Trì quát lớn một tiếng trở tay vung ra một chưởng, Cam Thiên Long vừa mới chạy được hai bước, chợt cảm thấy sau lưng như bị trúng một nhát búa, y kêu thảm một tiếng hộc máu mồm, té nhào xuống đất. Cam Phụng Trì đang định chạy đuổi theo, Lữ Tứ Nương nói: “Đã lấy được đầu của Liễu Ân, cứ để mặc y”. Cam Phụng Trì mở tay nải ra, chỉ thấy đầu của Liễu Ân máu vẫn chưa khô, vẻ mặt trông rất nanh ác đáng ghét, chợt nhớ lại năm xưa y thay thầy truyền võ nghệ cho mình, bao nhiêu chuyện xưa dâng lên trong lòng, bất giác rơi nước mắt, thở dài: “Thôi, chúng ta nối thủ cấp của y lại, coi như y chết cũng toàn thân”. Rồi kẹp Cam Thiên Long về trước mộ sư phụ.

Lúc này bọn Lý Nguyên vẫn chưa về, trời đã tối, ráng chiều còn lửng lơ ở phía Tây, Lữ Tứ Nương chợt nói: “Nhìn xem, bên góc trời có áng mây đỏ!” áng mây đỏ ấy trông rất kỳ lạ, tựa như một bức màn màu đỏ căng ra giữa lưng trời, Huyền Phong nói: “Mây đỏ

xuất hiện chắc chắn có họa máu rơi!” Lữ Tứ Nương nói: “Sao lại thế!” một hồi sau, áng mây đỏ càng lúc càng mở rộng, chân trời phía Nam đỏ một lúc rất lâu, Cam Phụng Trì chợt kêu lên: “Tung Sơn bốc lửa!” mọi người đều lên cao nhìn, quả nhiên thấy ở phía Tung Sơn thấp thoáng bóng lửa.

Mang Sơn và Tung Sơn cách xa nhau đến hơn ba trăm dặm, thế mà đứng ở Mang Sơn có thể thấy được lửa bốc cháy ở Tung Sơn, đủ biết thế lửa mạnh đến mức nào, Lữ Tứ Nương và Cam Phụng Trì nhìn nhau, Bạch Thái Quan ngạc nhiên nói: “Chùa Thiếu Lâm có năm trăm tầng nhân, ai nấy thân mang tuyết kỷ, sao không dập tắt lửa mà để lửa cháy ngùn ngụt như thế, thật là kỳ lạ!” Lữ Tứ Nương nói: “E rằng đây là mối lửa của triều đình!” Cam Phụng Trì run bần bật, chợt chụp Cam Thiên Long giở lên, quát: “Ai đã đốt lửa?” Cam Thiên Long cười gằn nói: “Bọn người đã đoán trúng, cần chi phải hỏi ta! Lớn mạnh như Thiếu Lâm tự mà đối chọi với triều đình cũng có kết cuộc như thế! Vài người các người làm được chuyện quái gì? Hãy mau thả lão tử!” Cam Phụng Trì cười lạnh, vung chỉ xĩa vào be sườn của y, Cam Thiên Long chợt cảm thấy như trong người có vô số con rắn nhỏ bò lúc nhúc, đau đến nổi kêu lên thảm thiết. Cam Phụng Trì nói: “Tại sao các người lên Mang Sơn đánh cắp đầu, hãy mau khai thật! Nếu không sẽ còn chịu khổ nữa!” Cam Thiên Long buộc phải khai thực. Cam Phụng Trì nghiêng rằng mắng: “Không ngờ Ung Chính và Niên Canh Nghiêu lại ác độc đến thế. Đáng tiếc tên này đến trễ nửa ngày, nếu không Liễu Ân đã biết được bán mạng cho hoàng đế sẽ có kết quả như thế nào!” Cam Thiên Long khai xong, Cam Phụng Trì giở y lên ném xuống sơn cốc. Lúc này phía Tung Sơn thế lửa càng lúc càng lớn, nhìn từ xa tựa như một con trường xà màu đỏ bao vây Tung Sơn, Bạch Thái Quan lo lắng nói: “Sao tam ca và lục đệ vẫn chưa trở về?” Lữ Tứ Nương ngẩng đầu cười nói: “Ngũ ca đừng lo lắng, họ đã về kia rồi! Ồ, sao lại thêm một người nữa!” lúc này chỉ có ba người Dương Trọng Anh, Lộ Dân Đảm và Lý Nguyên đi xem ở phía Nam, giờ đây lại có thêm một người nữa.

Chỉ trong chớp mắt, bốn người đã lên núi, Lữ Tứ Nương kêu: “Ồ, sao Nhất Phiêu đại sư ngài cũng đến đây? Còn Tại Khoan đâu?” Nhất Phiêu hòa thượng buồn bã ngã xuống đất, một lát sau vẫn không nói ra lời. Lữ Tứ Nương nhìn ông ta, bất giác lo lắng nói: “Ông đã bị thương, may mà không nặng”.

Té ra hôm ấy Phùng Anh rời khỏi nhà họ Niên, vội vàng lên Mang Sơn, khi lên đến Mang Sơn trời đã tối, nàng lên từ mặt Nam của Mang Sơn, vừa vào cửa núi, chợt có một người xông ra mắng: “Hừ, ả nữ tặc nhà ngươi cũng dám đến Mang Sơn! Phi đao của ngươi đâu?” người ấy vừa mắng vừa đánh tới, phía sau lại còn có một nhà sư và một thiếu niên, ba người này là Lý Nguyên, Lộ Dân Đảm và Dương Trọng Anh. Lý Nguyên

từng trúng một đao của Phùng Lâm, bởi vậy lần này chợt gặp Phùng Anh, chỉ tưởng rằng Phùng Lâm tự chui đầu vào lưới nên nào chịu bỏ qua.

Phùng Anh nghe thế rất ngạc nhiên, vội vàng né tránh, hỏi: “Này, người nói gì thế? Người là ai?” Lý Nguyên lại nhảy bổ tới một bước, vung sợi roi đánh một chiêu Trường xà nhiều thụ, quét vào eo của Phùng Anh, mắng: “Nữ tặc, dù người có thành tro ta cũng nhận ra người!” võ công của Lý Nguyên chẳng kém gì Bạch Thái Quan, lại thêm đang tức giận nên ra tay rất nhanh nhẹn, Phùng Anh né tránh mấy lần suýt nữa đã bị y quét trúng, tức giận kêu: “Người thật vô lý, đừng trách ta không nương tay”. Rồi rút soạt thanh kiếm ra, Lý Nguyên đánh hụt một chiêu, chợt thấy ở sau ót có gió quất tới, té ra kẻ địch đã vòng ra sau lưng mình. Lý Nguyên vội vàng rê người đổi bước, chỉ thấy mũi kiếm sáng loáng đâm vào cổ họng của mình, Lý Nguyên vung sợi đai lướt tới tấn công, toan đoạt thanh kiếm của Phùng Anh, nào ngờ Phùng Anh học được chân truyền Thiên Sơn kiếm pháp, kiếm chiêu đánh ra rất lợi hại. Lý Nguyên dù không bị thương cũng không phải là đối thủ của Phùng Anh, hướng chi chàng bị thương chưa hết, lại đã từng kịch đấu với Liễu Ân!

Lộ Dân Đảm thấy đồng môn bị nguy, rút đao trợ chiến, Dương Trọng Anh cũng rất lấy làm ngạc nhiên, thầm nhủ: “Kiếm pháp của ả thiếu nữ này thật lợi hại”. Hai người Lý, Lộ sánh vai tác chiến mà vẫn thủ nhiều công ít, lọt xuống thế hạ phong, đang lúc kịch chiến Lộ Dân Đảm thay đổi đao pháp, chân bước theo bộ pháp của Bát quái chưởng, đi vào cung li, chạy đến vị khảm, đánh ra một chiêu Thần long đầu giáp, lưới đao chặt vào bả vai của kẻ địch, Phùng Anh đổi hai chiêu mà vẫn không trúng vào binh khí của y thì rất ngạc nhiên. Té ra Độc tí thần ni suốt đời nghiên cứu võ học, tinh thông hết thảy mười tám ban võ nghệ nên mỗi môn đồ đều sử dụng một loại binh khí khác nhau, đều có sở trường riêng biệt. Lộ Dân Đảm được bà truyền cho Bát quái tử kim đao pháp, tấn công theo phương vị của ngũ hành bát quái, trong thủ có công, chuyên dùng để khắc chế kẻ cường địch. Phùng Anh đánh mấy chiêu mà vẫn không chiếm được phần hơn, trong lòng lo lắng, kiếm chiêu thay đổi thi triển Tu di kiếm thức trong Thiên Sơn kiếm pháp ra.

Lộ Dân Đảm tuy có sở trường về đao pháp nhưng rốt cuộc vẫn không thần diệu bằng Thiên Sơn kiếm pháp, nhất là Đại tu di kiếm thức trong Thiên Sơn kiếm pháp biến hóa ảo diệu, không thể nào sánh nổi, mỗi chiêu đều hàm chứa rất nhiều biến hóa. Trên đời này chỉ có Huyền nữ kiếm pháp của Độc tí thần ni truyền lại mới có thể kháng cự nổi. nhưng chỉ có Lữ Tứ Nương học được môn kiếm pháp này. Lộ Dân Đảm và Lý Nguyên đều luống cuống tay chân. Dương Trọng Anh thấy thế không xong, rút đạn cung bắn liên tục mấy phát.

Phùng Anh thấy Dương Trọng Anh phóng ám khí, cười thầm: “Đại tu di kiếm thức của mình rẩy nước vào còn không lọt, mấy viên đạn nhỏ của y làm gì được mình!” rồi kiếm chiêu đánh gấp lên, vẫn tiếp tục tấn công hai người Lý, Lộ, chẳng thèm coi đạn cung của Dương Trọng Anh vào đâu. Chợt nghe mấy tiếng leng keng vang lên, Phùng Anh thấy hổ khẩu đau nhói, kiếm chiêu đã mất chuẩn, tử kim đao của Lộ Dân Đảm và sợi dây đai của Lý Nguyên thừa cơ tấn công vào!

Té ra Đại tu di kiếm thức tuy thần diệu vô cùng, thần đạn của Dương Trọng Anh cũng không thể bắn vào được nhưng công lực của Phùng Anh vẫn còn kém, thần đạn của Dương Trọng Anh không những chính xác mà kinh lực cũng rất mạnh, may mà thanh kiếm của Phùng Anh là kiếm quý chứ nếu không đã bị thần đạn bắn mẻ.

Phùng Anh cả kinh, may mà Dương Trọng Anh chỉ bắn một loạt đạn, khi hai người Lý, Lộ tấn công tiếp, nàng lại có thể múa kiếm chống cự.

Phùng Anh thất kinh, mà Dương Trọng Anh càng thất kinh hơn, xưa nay thần đạn của ông ta thiên hạ vô địch, thế mà chẳng bắn trúng được một viên, các đạn sắt đã bị bảo kiếm đánh vỡ! Nếu kẻ địch là nhân vật thành danh thì chẳng có điều gì lạ, thế mà kẻ địch lại là một ả thiếu nữ mới mười mấy tuổi đầu! Dương Trọng Anh không biết rằng, kiếm Đoạn ngọc của Phùng Anh là bảo kiếm, lại thêm nàng học được kiếm pháp tinh diệu nên vẫn có thể chống cự nổi.

Đạn cung vừa hết, Lý Nguyên và Lộ Dân Đảm lại buộc thối lui từng bước, Lý Nguyên kêu: “Dương tiên bối, mau bắn đạn!” Dương Trọng Anh lại tiếp tục phóng đạn, hai người Lý, Lộ mới có thể đánh ngang tay với Phùng Anh.

Sau một hồi, một hộp sáu mươi tư viên thiết đạn của Dương Trọng Anh đã hết, Phùng Anh vẫn chưa rút lui, Dương Trọng Anh là nhân vật đã thành danh, ông ta cũng không muốn giúp hai người Lý, Lộ tấn công một ả thiếu nữ nữa. Vả lại Dương Trọng Anh tuy không biết kiếm pháp của Phùng Anh nhưng cũng thâm khâm phục, lòng mến tài nổi lên, ông ta kêu lớn: “Đây là nơi mộ địa của Độc tí thần ni, hôm nay quần hùng võ lâm đến đây cúng tế, sao lại mang kiếm lên núi? Mau cút xuống núi!” câu này rõ ràng là ý muốn bảo nàng bỏ chạy nhưng Phùng Anh đang chiếm thượng phong, nghe thế thì lửa giận bốc lên, kiếm chiêu đánh ra càng gấp hơn. Trong lúc kịch chiến cây bát quái tử kim đao của Lộ Dân Đảm đã bị bảo kiếm của Phùng Anh chặt gãy làm đôi. Dương Trọng Anh cả kinh định xông tới trợ chiến, chưa kịp nhảy vào đã thấy Lộ Dân Đảm bị Phùng Anh đẩy lùi đến mép vực, Lộ Dân Đảm vận dụng liền mấy loại thân pháp nhưng không tránh nổi vòng kiếm quang của nàng!

Thực ra Phùng Anh không muốn dồn Lộ Dân Đắm vào chỗ chết, nàng chỉ bức bội bọn họ, định trừng phạt họ mà thôi. Dương Trọng Anh lo lắng, bắn ra ba viên đạn cuối cùng, Phùng Anh hơi chậm lại, từ dưới sườn núi chợt có một người phóng lên, Lộ Dân Đắm kêu: “Nhất Phiêu đại sư cứu tôi!” nhà sư ấy vung quyền đâm vù ra, Phùng Anh kêu lên một tiếng rơi xuống sơn cốc tựa như con diều đứt dây.

Té ra Nhất Phiêu hòa thượng nghe Lộ Dân Đắm kêu, vội vàng chạy đến cứu người, thấy Phùng Anh chỉ là thiếu nữ trẻ tuổi, liền đẩy ra một chiêu Bài sơn vận chưởng, chưởng lực rất mạnh mẽ, nhưng môn hộ đã mở rộng, Phùng Anh vung kiếm đâm vào huyết khí du dưới cổ họng của ông ta, may mà Phùng Anh còn có ý nương tay, thấy Nhất Phiêu đại sư lách người né tránh, nàng đâm lệch mũi kiếm qua vai của ông ta, nhưng bản thân của nàng đã bị chưởng lực đánh rơi xuống sơn cốc.

Lữ Tứ Nương thấy Nhất Phiêu hòa thượng bị thương rất ngạc nhiên, hỏi Dương Trọng Anh: “Là cường địch nào thế?” Lộ Dân Đắm nghiêng răng nói: “Chính là ả nha đầu mà chúng ta đã gặp ở Hàng Châu”. Lữ Tứ Nương nghe xong rất ngạc nhiên, nghĩ bụng Phùng Lâm võ công tuy cao nhưng làm sao có thể đả thương nổi Nhất Phiêu đại sư. Nàng đang định lên tiếng, Nhất Phiêu đại sư đã đứng dậy, mỉm cười nói: “Các vị huynh đệ đã trách nhầm rồi!”

Ông ta vừa nói như thế, mọi người đều ngạc nhiên. Cam Phụng Trì nói: “Đại sư đã bị thương như thế này, rõ ràng ả thiếu nữ ấy rất độc ác”. Nhất Phiêu cởi áo ngoài, lộ ra vết thương trên vai, chỉ thấy ở nơi xương tì bà có một vết thương rất cạn, ở huyết thông hải còn có một chấm đỏ lớn như đầu đinh, nếu bị điểm vào huyết thông hải khí huyết không thể nào lưu thông được, bởi vậy Cam Phụng Trì đã thôi cung quá huyết cho ông ta.

Lý Nguyên nói: “Vừa ra tay đã đâm vào yếu huyết, chẳng phải độc ác sao?” Nhất Phiêu nói: “Lão nạp chưa bao giờ thấy ai có kiếm pháp tinh diệu như nàng ta. Chắc là nàng đã hợp nhất tâm và kiếm nên có thể tùy ý thu phát, lúc này nàng chỉ cần dùng lực, chẳng phải xương tì bà của lão nạp đã bị nàng chặt gãy hay sao? Lúc đó lão nạp đã trở thành phế nhân, chẳng thể nào luyện võ được nữa!” Lộ Dân Đắm thầm nhủ: “Với kiếm pháp của ả, đúng là có thể chặt gãy xương tì bà của Nhất Phiêu đại sư. Từ đó có thể thấy hình như ả đã nương tay đối với mình”. Bất giác trong lòng thấy thắc mắc.

Lữ Tứ Nương nói: “Dù thế nào đi nữa chúng ta cũng không thể trừ nàng”. Lý Nguyên nói: “Lẽ nào bát muội nhận ra ả? ả là ai?” Lữ Tứ Nương nói: “Có thể là truyền nhân của Dịch lão tiên bối, cũng có thể là đồ đệ của song ma”. Lộ Dân Đắm ngạc nhiên nói: “Sao lại nói thế?” Lữ Tứ Nương đang định kể lại chuyện của Đường Hiểu Lan, chợt nhìn lại Nhất Phiêu rồi im bặt.

Lộ Dân Đảm nói: “Sao bát muội không nói?” Lữ Tứ Nương nói: “Chuyện này rất dài, Nhất Phiêu đại sư từ xa đến đây chắc có việc gấp, chúng ta nghe ông ấy nói thử xem”.

Nhất Phiêu nói: “Cũng chẳng có việc gấp gì, Tại Khoan thấy cô nương đi lâu mà không trở về, bảo lão nạp đem thư đến cho cô nương”. Rồi ông ta lấy bức thư ra đưa cho Lữ Tứ Nương, nói tiếp: “Tháng trước có một người cháu họ của cô nương tên là Lữ Nguyên đến tìm Tại Khoan”. Lữ Tứ Nương vốn đang mỉm cười, vừa mở thư ra xem sắc mặt chợt tái nhợt. Trong thư viết rằng: “Ung Chính lên ngôi, lập tức phái quân đến bắt hết gia tộc của Lữ Lưu Lương, chỉ có một mình Lữ Nguyên chạy thoát. Ngoài việc đốt hết sách của Lữ Lưu Lương, bọn chúng còn đào mộ của Lữ Lưu Lương và Lữ Bảo Trung moi xác thi chúng. Lữ Nguyên chạy lên Tiên Hà Lĩnh, không gặp Lữ Tứ Nương chỉ đành cho Thẩm Tại Khoan biết việc này. Nhất Phiêu hòa thượng rất nóng nảy, nếu ông ta biết việc này chắc chắn sẽ liều mạng cướp ngục, chẳng giúp ích được gì mà lại có hại, sau khi suy nghĩ, Thẩm Tại Khoan quyết định giấu Nhất Phiêu, chỉ nhờ ông ta đem thư cho Lữ Tứ Nương. Nhất Phiêu thấy Lữ Tứ Nương mặt tái nhợt, hỏi: “Tại Khoan nói gì thế?” Lữ Tứ Nương đưa thư cho ông ta, rút kiếm chém tảng đá bên cạnh làm đôi, ứa nước mắt mà nói: “Thù này không trả, thề không làm người”. Bọn Cam Phụng Trì cũng đã xem xong thư của Thẩm Tại Khoan, nói: “Nếu như thế, chúng ta hãy cùng đi!”

Sáng hôm sau quần hùng xuống Mang Sơn, Lữ Tứ Nương đã bớt đau đớn mới kể lại chuyện của Đường Hiểu Lan, Lý Nguyên nói: “Thế ra Phùng Anh và Phùng Lâm là đôi tử muội sinh đôi giống nhau, vậy không biết ta đã gặp Phùng Anh hay Phùng Lâm?” Lữ Tứ Nương nói: “Cả Đường Hiểu Lan cũng không nhận ra, đừng nói là chúng ta”. Cam Phụng Trì nói: “Muốn phân biệt họ chỉ có một cách, võ công của Phùng Anh cao hơn”. Nhất Phiêu nói: “Giả sử võ công của Phùng Lâm cũng tiến bộ thì sao?” Cam Phụng Trì nói: “Vậy chẳng cách nào nhận ra nữa”. Nhất Phiêu nói: “Đường Hiểu Lan đâu?” Lữ Tứ Nương nói: “Y và Thập nhị chỉ thần thân Trần Đức Thái đến Tuyết Hồn cốc dưỡng thương”.

Nhất Phiêu nói: “Ung Chính vừa mới lên ngôi được mấy tháng mà đã bắt bố trần lan, lại còn hỏa thiêu chùa Thiếu Lâm!” Cam Phụng Trì hỏi: “Đại sư có đi ngang qua Tung Sơn không?” Nhất Phiêu nói: “Trên đường tôi gặp đại quân của Niên Canh Nghiêu kéo về phía Tung Sơn, chỉ đành đi đường vòng, không lâu sau thì thấy Tung Sơn bốc lửa, năm trăm cao tăng trong chùa Thiếu Lâm ai nấy đều mang tuyết kỷ, nếu bị bọn chúng quét sạch một mẻ lưới thì chính là hào kiếp của vô lâm!” Cam Phụng Trì nhớ lại năm xưa mình đã từng đưa Ấn Hoằng lên Tung Sơn, nghe Vô Trú thiền sư dự liệu chùa Thiếu Lâm sẽ có đại kiếp, nói: “Vô Trú thiền sư nhìn xa trông rộng, mong có thể thoát khỏi trận

hào kiếp này”. Đứng từ xa nhìn về phía Tung Sơn, thế lửa vẫn chưa tắt, quần hùng đều không khỏi thở dài.

Lại nói Phùng Anh chạy ra khỏi Mang Sơn, nhớ lại mọi chuyện từ trước đến nay, cảm thấy từ khi xuống núi trải qua rất nhiều chuyện kỳ lạ. Trên đường gặp rất nhiều người vô duyên vô cớ đuổi theo nàng, Niên Canh Nghiêu lại coi nàng là người khác, ở Mang Sơn gặp phải một thiếu niên tay cầm dây đai lại bảo mình dùng độc đao đả thương, thật không biết là lẽ gì!

Phùng Anh suy đi nghĩ lại, nhủ rằng: “Chả lẽ trên đời này còn có một người tướng mạo rất giống mình?” rồi nàng đi thẳng đến Trần Lưu, quyết lòng tìm cho ra lẽ.

Lúc này Phùng Lâm cũng có suy nghĩ như nàng. Đêm ấy nàng thoát ra khỏi căn nhà trong khu vườn, đánh cắp một con ngựa chạy ra khỏi Trần Lưu, nhớ lại Lý Trị đã từng xem nàng là đồ đệ của Dịch Lan Châu, lúc nào cũng gọi nàng là “Anh muội”, Niên Canh Nghiêu vừa về đã hỏi nàng có ra khỏi khu vườn hay không, lại nói thấy nàng đánh nhau với song ma. Từ đó có thể thấy chắc chắn có một người rất giống nàng. Phùng Lâm cũng muốn về nhà họ Niên tìm cho ra lẽ nhưng vì sợ Liễu Ân nên chỉ đành đi bừa về phía trước.

Ngày nọ, Phùng Lâm đang đi trên đường, chợt thấy phía trước có một thớt ngựa trắng, trên ngựa có một nước mặc đồ đỏ trông rất nổi bật, eo nàng có đeo cây bội kiếm, lại còn có túi ám khí, chắc là người luyện võ. Phùng Lâm thầm nhủ: “Từ ngày mình xuất đạo chưa gặp một nữ tử biết võ công, không biết võ công của ả này thế nào?” thế là nàng phóng ngựa đi theo sau thiếu nữ ấy. Thiếu nữ nghe phía sau có tiếng vó ngựa nên quay đầu lại, liếc Phùng Lâm một cái, Phùng Lâm thấy nàng mặt như trăng rằm, mắt sáng như sao, bờ môi cong cong trông rất đẹp nhưng vẻ mặt ngạo mạn khó ưa. Phùng Lâm thấy nàng ta trừng mắt nhìn mình cũng lờm lại một cái. Nàng thiếu nữ chợt hừ một tiếng tỏ vẻ khinh bỉ rồi thúc ngựa phóng về phía trước.

Phùng Lâm từ nhỏ sống trong hoàng phủ, mọi người đều tôn trọng nàng, bất giác nổi cáu thầm nhủ: “Ả thiếu nữ này thật vô phép, mình cứ đi theo trêu ả một phen”. Phùng Lâm quên rằng mình đang cải dạng nam trang, thiếu nữ thấy nàng đi theo sau tưởng nàng có ý trêu ghẹo nên nổi cáu.

Nếu là một người bình thường thì không sao, nhưng nàng ta chính là Dương Liễu Thanh nổi tiếng kiêu ngạo trên giang hồ. Bằng hữu trên giang hồ vì nể mặt Dương Trọng Anh nên nhường nàng vài phần. Nàng tưởng rằng mình tài ba hơn người nên tự xem mình là nữ hiệp. Lần này Dương Trọng Anh cùng Đường Hiểu Lan đến kinh sư, vốn là

bảo nàng ở nhà. Nàng đợi mấy tháng không thấy cha trở về, lại nhớ Đường Hiếu Lan nên một mình đến kinh sư.

Phùng Lâm thấy Dương Liễu Thanh kiêu ngạo nên cứ đi theo trêu tức nàng. Khi Dương Liễu Thanh đi nhanh, nàng cũng ra roi phóng nhanh, khi Dương Liễu Thanh chậm lại, nàng cũng buông dây cương. Dương Liễu Thanh bị nàng trêu tức đến nổi thất khiếu bốc khói, đến nơi hoang vắng nàng chột kìm ngựa tháo đạn cung xuống, trừng mắt quát: “Tên tiểu tử nhà ngươi làm gì thế?”

Phùng Lâm bật cười, nói: “Cô nương, đường ai nấy đi, việc gì đến cô nương nào?” Dương Liễu Thanh trợn mắt, quát: “Tiểu tử, ngươi tên gì? Là người ở phe nào?” Phùng Lâm cười rằng: “Chúng ta chẳng thân thiết nhau, cô nương hỏi làm gì? Vả lại con đường này chẳng phải của cô nương. Cô nương đi được mà lẽ nào tôi lại không?”

Dương Liễu Thanh cười lạnh, cao giọng nói: “Người có biết ta là ai không?” Phùng Lâm đáp lời: “Biết, cô nương là người đi tìm nam nhi!” Dương Liễu Thanh đỏ mặt, quát: “Hảo tiểu tử, tuổi tác còn trẻ mà miệng lưỡi khinh bạc, tha ngươi không được!” rồi nàng kéo dây cung, bắn ra ba viên thiết đạn, Phùng Lâm lách người tránh được một viên, vung tay hút được viên thứ hai rồi nhẹ nhàng bắn trở về trúng viên thứ ba rơi xuống.

Dương Liễu Thanh cả giận kéo dây cung bắn tới, Phùng Lâm kêu: “Ôi chao, không xong!” rồi nàng đột nhiên ngã trút xuống ngựa nhưng vẫn chưa chạm xuống đất, té ra nàng dùng chân móc vào lưng ngựa đu người xuống, lúc này thốt người đã lướt ra hơn mười trượng, viên đạn của Dương Liễu Thanh chỉ bay xẹt qua lưng ngựa chứ không trúng được nàng!

Dương Liễu Thanh không khỏi thầm lo. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Phùng Lâm lại lộn người lên lưng ngựa, kêu: “Có qua thì phải có lại, tiếp đao!” rồi nàng vỗ ngựa xông về phía trước, hai mũi phi đao bắn vọt ra như điện chớp! Dương Liễu Thanh xoay eo, định tránh mũi thứ nhất rồi sẽ đánh rơi mũi thứ hai, nào ngờ mũi thứ hai phóng sau mà đến trước, Dương Liễu Thanh vừa lách sang bên trái, một luồng hàn quang đã lướt tới trước mặt, Dương Liễu Thanh vội vàng giơ thanh đạn cung lên gạt, chỉ nghe soạt một tiếng, cây đạn cung đã gãy làm đôi. Dương Liễu Thanh cảm thấy ở cổ mát rượi, mũi phi đao thứ nhất đã bay xẹt qua da. Đó là Phùng Lâm chỉ có ý trêu đùa chứ không muốn lấy mạng nàng bằng không mũi phi đao đã đâm vào cổ họng.

Dương Liễu Thanh vừa kinh vừa giận, nàng rút thanh bội kiếm vỗ ngựa xông lên toan tử chiến với Phùng Lâm, chột nghe phía sau vọng lại tiếng vó ngựa, Phùng Lâm tinh mắt đã nhận ra ở cách hai ba dặm có rất nhiều ngựa, người ngồi trên ngựa tựa như là bọn công sai, nàng thầm nhủ: “Nếu Ung Chính phái người đến đây thì thật không hay”.

Thế là tay trái vỗ vào cổ ngựa, thốt ngựa ấy là chiến mã của Niên Canh Nghiêu, bị nàng vỗ một cái mới hí dài lên một tràng. Dương Liễu Thanh chợt thấy ngựa của Phùng Lâm lướt qua như gió, nàng hoa cả mắt lên, thế là đâm hai nhát vào ngựa của Phùng Lâm, chợt thấy trên đầu tựa như bị người ta vỗ nhẹ, tiếng gió kêu lên vù vù, thốt ngựa của Phùng Lâm đã phóng lướt qua, Dương Liễu Thanh sờ lại trên đầu té ra hai cây ngọc thoa đã bị Phùng Lâm rút mất!

Dương Liễu Thanh cả giận vỗ ngựa đuổi theo, càng chạy càng xa, một lúc sau chẳng thấy bóng dáng Phùng Lâm đâu cả.

Phùng Lâm phóng ngựa chạy nửa canh giờ đến hơn hai mươi dặm, từ xa đã thấy Tung Sơn, nàng thở phào thầm nhủ: “Nghe nói trên trên Tung Sơn có chùa Thiếu Lâm, mình đã học được võ công của các nhà các phái, không biết có thể sánh với tăng nhân trong chùa hay không”. Thế là nàng nảy ra ý muốn lên chùa Thiếu Lâm lễ bái, khi chiều chạng vạng nàng đến một trấn nhỏ tên gọi là Quách Gia trấn, nơi này cách Tung Sơn khoảng hai ngày đường, nếu ngựa chạy nhanh nửa ngày sẽ tới.

Phùng Lâm đến trú tại một khách sạn sang trọng nhất trong trấn, cơm nước xong xuôi đang định nghỉ ngơi, chợt nghe bên ngoài có giọng thiếu nữ nói: “Chưởng quầy, chuẩn bị cho ta một phòng tốt nhất!” lão chưởng quầy cung kính đáp: “Dương nữ hiệp, ở đây vẫn còn phòng tốt. Tiểu nhị, đưa quý khách đến phòng phía Đông”. Phùng Lâm nghe giọng nói ấy quen, nàng ghé mắt qua khe cửa nhìn ra, chỉ thấy đó chính là người mình đã gặp trên đường, nàng mỉm cười thầm nhủ: “Chỉ một chút bản lĩnh mà cũng gọi là nữ hiệp!” căn phòng của Dương Liễu Thanh vừa khéo bên cạnh phòng nàng.

Một hồi sau, Phùng Lâm nghe có tiếng ngáy nhỏ, định ngồi dậy chợt nghe bên ngoài có tiếng người tiếng bước chân, khách sạn mở cửa, khách khứa bên trong đều ồn xao, lão chưởng quầy lớn giọng kêu: “Công sai đến tra xét! Các vị khách quan đang ở trong phòng đừng ra ngoài”. Phùng Lâm lo lắng, khoác áo ngồi trên giường. Nào ngờ tiếng bước chân của các công sai tựa như chia thành hai nhóm, một nhóm lục soát các dãy phòng ở hai bên.

Phùng Lâm lo lắng giới bị, phòng bên cạnh chợt vọng ra tiếng cãi cọ, Dương Liễu Thanh rít lên: “Các người đã lục soát xong chưa? Mau ra ngoài cho ta!” một tên quan sai cười hì hì nói: “Lục phòng đã xong nhưng vẫn chưa lục trên người của cô nương!” lời chưa dứt chỉ nghe bốp một tiếng, tên quan sai ấy tựa như bị ăn một tát tai, rống lên như lợn bị chọc tiết. Dương Liễu Thanh quát: “Cút ra ngoài cho bốn cô nương!” thế là bọn quan sai đang lục soát ở các phòng khác cũng kéo tới, Dương Liễu Thanh quát lên: “Cút!” rồi vỗ ra hai chưởng, đánh ngã hai tên quan sai ra ngoài, rút thanh kiếm nhảy vọt ra, bọn quan sai kêu: “Ả nữ tặc thật hung dữ!”

Chợt có người quát: “Bắt ả nữ tặc này trước!” lập tức nghe tiếng đao kiếm giao nhau. Phùng Lâm thất kinh nghĩ: “Ồ, trong số bọn quan sai quả nhiên có cao thủ!” nàng thò đầu ra nhìn, chỉ thấy bốn tên quan sai vây Dương Liễu Thanh ở giữa, kẻ đi đầu sử dụng một cây câu liêm thương, chiêu nào đánh ra cũng rất lợi hại, Dương Liễu Thanh chỉ có thể chống đỡ, tính thế rất nguy hiểm. Phùng Lâm thầm nhủ: “Được, nể tình người cũng là phận nữ nhi, ta cứu người”. Rồi lấy hai cây ngọc thoa của Dương Liễu Thanh bắn ra, Dương Liễu Thanh chợt thấy Phùng Lâm, thất kinh nghĩ: “Chắc tên khốn khiếp này cùng một giuộc với bọn ưng khuyển! Hồng bét!”

Người sử dụng câu liêm thương lách người kêu: “Để ý!” hai tên quan sai bao vây Dương Liễu Thanh đột nhiên ngã nhào ra đất, Dương Liễu Thanh nhảy vọt ra khỏi vòng, Phùng Lâm cười hì hì: “Trả lại ngọc thoa cho cô nương, sao cô nương không nhận!” Dương Liễu Thanh phóng ra khỏi khách sạn nhanh như gió, nàng kéo cây đàn cung bắn bừa vào bên trong. Tên sử dụng câu liêm thương gầm lớn, gạt thiết đạn ra, đang định xông ra chợt nghe một giọng đàn bà kêu lên: “Bắt tên tiểu tử này lại, ồ, hán không phải là tiểu tử thối mà là ả nha đầu ngang ngạnh, ả chính là khâm phạm của hoàng thượng!”

Phùng Lâm vừa nghe thì thất kinh, người đàn bà này chính là Diệp Hoàn Ba, vợ của Hàn Trọng Sơn! Diệp Hoàn Ba cười lạnh nói: “Hừ, đồ đệ mà dám đánh lại cả sư phụ!” rồi vỗ một chưởng phách không, mũi phi đao của Phùng Lâm bị chưởng phong đánh bay ngược trở lại chạm với hai mũi phi đao phát sau rồi rơi xuống đất. Hán tử sử dụng câu liêm thương cũng phóng lên, đánh ra một chiêu Qui xà tỏa giang, cây câu liêm thương xĩa về phía trước khóa kiếm của Phùng Lâm, Phùng Lâm đâm soạt soạt hai nhát kiếm, hai tên công sai đứng gần bị thương, rồi nàng quay lại đấu với tên hán tử sử dụng câu liêm thương.

Diệp Hoàn Ba cười hềnh hếch, kêu lớn: “Lão thối, mau đến đây xem đồ đệ ngoan của lão!” đột nhiên một tiếng động lớn như trời long đất lở vang lên, vách tường phía Tây của khách sạn đổ nhào, tiếng kêu thảm vang lên, có hai người phóng ra, chỉ nghe Hàn Trọng Sơn kêu lớn: “Mụ thối tha, xem đây!” Phùng Lâm đưa mắt nhìn, chỉ thấy có một nhà sư vàng vọt gầy ốm, hai mắt sáng quắc có oai, gầm lớn một tiếng, tay trái xách một đại hán ném xuống, tay phải đánh bật cây tì vân trượng của Hàn Trọng Sơn. Hàn Trọng Sơn bị chưởng lực của nhà sư đánh bật thối lui. Phùng Lâm phân tâm nhìn, cái câu liêm thương đã đánh bổ tới, suýt nữa đã bị y đâm trúng, Phùng Lâm buộc phải ngưng thần chống cự với kẻ địch. Trong tai vẫn nghe tiếng Hàn Trọng Sơn: “Mụ thối, mau qua đây, Vương Ngạo, người để ý phi đao của ả nha đầu, chỉ được bắt sống, người cẩn thận!” Diệp Hoàn Ba liếc Phùng Lâm, rút kiếm giúp chồng của mình, bọn vệ sĩ cũng xông lên bao vây nhà sư, chỉ có một mình hán tử sử dụng câu liêm thương chặn Phùng Lâm.

Đang lúc kịch chiến chợt nghe tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp, chắc là có kẻ bị nhà sư đánh ngã. Hán tử sử dụng câu liên thương võ công rất cao, Phùng Lâm phải dốc hết tâm trí đối phó với y, không dám đưa mắt nhìn xung quanh.

Té ra nhà sư này chính là Hoàng Pháp đại sư giám tự chùa Thiếu Lâm. Sau khi giám tự tiền nhiệm là Bản Vô đại sư bị Niên Canh Nghiêu hại chết ông ta được thăng lên làm giám tự, Ung Chính lên ngôi, trụ trì chùa Thiếu Lâm Vô Trú thiền sư liệu rằng sẽ có hào kiếp giáng xuống, hai năm nay đã ra lệnh cho các tăng lữ chùa Thiếu Lâm dọn dẹp đồ đạc âm thầm bỏ đi, một nhánh đến Phồ Điền Phúc Kiến, một nhánh đến Nam Hải Quảng Đông, trước đêm chùa Thiếu Lâm bị hỏa thiêu, chín phần mười nhà sư đã đi sơ tán. Hôm ấy, nghe nói Niên Canh Nghiêu đóng quân ở trấn Chu Tiên, Hoàng Pháp và trưởng lão Đạt ma viện mời trụ trì lánh nạn, nào ngờ Vô Trú thiền sư mỉm cười nói: “Các người hãy chạy cho mau, một mình ta sẽ ở đây!” bọn Hoàng Pháp đại sư không chịu, Vô Trú thiền sư nói: “Nếu Ung Chính và Niên Canh Nghiêu lên Tung Sơn mà không thấy lão nạp nào chịu bỏ qua? Ta dù sống được một lúc nhưng cũng liên lụy đến tất cả mọi người trong chùa. Phật tổ dạy, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, lão nạp dù bất tài nhưng cũng nguyện cố gắng hết sức”. Bọn Hoàng Pháp vẫn không chịu, Vô Trú nghiêm nghị chấp tay, nói: “Hôm nay ta lấy thân phận chủ trì chùa Thiếu Lâm lệnh cho các người phải mau rời khỏi chốn này!” bọn Hoàng Pháp đại sư chỉ đành rời khỏi chùa, sáng hôm sau đại quân của Niên Canh Nghiêu đã bao vây Tung Sơn.

Ung Chính và Niên Canh Nghiêu đều xuất thân từ Thiếu Lâm, biết rõ các nhà sư trong chùa võ công cao cường, đã sớm chuẩn bị sẵn hỏa khí lợi hại nhất, dùng ba trăm ngự lâm quân cầm ống lửa có chứa lưu huỳnh bao vây chùa rồi sau đó khai hỏa. Ngoài ra Ung Chính còn phái hơn một ngàn cung tiễn thủ giương cung chờ sẵn bên ngoài. Nào ngờ lửa cháy phừng phừng mà cửa chùa Thiếu Lâm vẫn đóng chặt, chẳng ai chạy ra.

Ung Chính thấy bất ngờ, nói với Niên Canh Nghiêu: “Chả lẽ bọn chúng ngồi bên trong chờ chết?” trong chớp mắt, chùa Thiếu Lâm chìm vào biển lửa. Một mảng vách tường đổ xuống, chỉ thấy ở giữa một tòa thạch tháp có một người đang ngồi, Niên Canh Nghiêu nói: “Chắc các trụ trì chịu không nổi thế lửa nên chạy lên đỉnh tháp? Cung tiễn thủ cẩn thận!” nói chưa dứt, Vô Trú niệm một tiếng Phật hiệu từ trên tháp nhảy vọt xuống xông vào biển lửa, một lát sau thạch tháp đổ ập xuống, ba mươi sáu đại điện chùa Thiếu Lâm cùng Hoa Nghiêm bảo tháp đều hóa thành tro bụi! Niên Canh Nghiêu thở phào nói: “Trụ trì chùa Thiếu Lâm đã tự thiêu, các nhà sư chắc cũng đã hóa thành tro bụi trong biển lửa!” Ung Chính nghĩ thầm, Vô Trú thiền sư là người đứng đầu năm trăm nhà sư, cả ông ta cũng không thoát, không lẽ gì những người khác lại chạy trước ông ta,

chỉ có một điều không rõ ràng đó là tòa thạch tháp cao hơn mười trượng, sao có thể dễ dàng sụp đổ như thế?

Ung Chính không biết rằng, tháp Hoa Nghiêm đổ một nửa là do thế lửa, một nửa là do Vô Trú thiền sư tự hủy. Vô Trú thiền sư từ dưới đất lên đỉnh tháp, cứ mỗi tầng đều dùng chưởng đánh chấn động các trụ cột, sau đó lại xuất hiện trên đỉnh tháp để Ung Chính thấy ông ta tự nhảy vào lửa mà yên tâm, vì thế mới bảo vệ được nhiều tăng lữ chùa Thiếu Lâm. Vì Ung Chính thấy kẻ đứng đầu đã bị trừ, dù nghi ngờ có người chạy thoát cũng truy cứu không nghiêm ngặt.

Sau khi Ung Chính và Niên Canh Nghiêu phóng hỏa đốt chùa Thiếu Lâm, để lại một tốp người canh giữ, lại phái một tốp người đi tuần tra ở phạm vi ba trăm dặm núi Tung Sơn, mục đích là đề phòng cao nhân của phái khác đến Tung Sơn thăm dò.

Sau khi chùa Thiếu Lâm bị đốt nửa thánh, việc tra xét lời lỏng bốt, Ung Chính cùng bọn Cáp Bố Đà đi làm việc khác, chỉ để lại vợ chồng Hàn Trọng Sơn coi sóc mọi việc ở Hà Nam. Còn trên Tung Sơn chỉ để lại Hải Vân hòa thượng và thống lĩnh ngự lâm quân Tần Trung Việt canh giữ. Hoàng Pháp đại sư biết triều đình đã lơ lỏng, lòng lo cho Vô Trú thiền sư nên lén trở về Hà Nam mới biết trụ trì đã hy sinh, vì thế trời đen tối lên núi tìm kiếm ở tháo Hoa Nghiêm, lấy được một nắm đất làm thánh vật của chùa Thiếu Lâm định đem về Phố Điền để lưu lại cho đệ tử đời sau chiêm ngưỡng. Hoàng Pháp đại sư võ công cao cường, lén lên Tung Sơn mà bọn Hải Vân không biết. Đáng tiếc chẳng thoát được cửa ải thứ hai, cuối cùng đã gặp phải bọn vợ chồng Hàn Trọng Sơn ở trong khách điểm này.

Người đang đánh nhau với Phùng Lâm tên là Vương Ngạo, y là đệ nhất cao thủ ở Hà Nam, tuần phủ Hà Nam sai y giúp vợ chồng Hàn Trọng Sơn. Người này võ công tuy không bằng vợ chồng Hàn Trọng Sơn nhưng hơi cao hơn Phùng Lâm, vả lại y cũng là người giỏi đánh ám khí, đã luyện được loại ám khí độc môn độc địa.

Phùng Lâm ác chiến với Vương Ngạo, liên tục dùng võ công của mấy phái mà vẫn không thoát thân được, nàng chợt nhớ Hàn Trọng Sơn dặn rằng y phải bắt sống nàng, thầm nghĩ: “Kẻ này không dám lấy mạng mình, cần gì phải sợ y?” thế là kiếm pháp đánh ra rất gấp, toàn những chiêu số tấn công, võ công của Phùng Lâm cách Vương Ngạo không bao xa, lại chẳng lo lắng gì, nên cứ tấn công liều tới, đòn thế hiểm hóc hơn trước, Vương Ngạo bị nàng đánh đến thối lui từng bước, xem ra nàng sắp xông ra khỏi cửa. Vương Ngạo nghiêng rằng dẫn tới chặn trước cửa, cây câu liềm thương đẩy về phía trước chặn kiếm của Phùng Lâm lại, tay trái giương lên, Phùng Lâm chợt thấy cổ tay tựa như bị kiếm chích vào, nàng cũng không hề để ý, dùng chiêu số Thiên cân nhất vũ của phái Vô Cực lợi câu liềm thương của Vương Ngạo ra ngoài cửa, rồi đâm lại soạt soạt hai kiếm, mở

được một lối thoát nhảy ra khỏi cửa. Chợt nghe Vương Ngạo cười ha hả: “Nha đầu ngang ngạnh, người đã trúng ám khí độc môn của ta, sau không mau buông kiếm đầu hàng để xin ta chữa trị?” Phùng Lâm khựng người, Vương Ngạo đã đuổi tới sau, chẳng ngờ bị Phùng Lâm trở tay phóng lại hai mũi phi đao, Vương Ngạo xoay người gạt một cái, keng một tiếng, cây câu liêm thương đánh rơi được một mũi phi đao, nhưng mũi thứ hai vẫn bay lướt qua vai, y thấy vai đau nhói lên. Vương Ngạo cả giận, quát: “Nha đầu ngang ngạnh muốn chết!” rồi cây câu liêm thương đánh như mưa bão, bao bọc Phùng Lâm vào ở giữa. Ngay lúc này, chợt nghe một tiếng ầm vang lên, cánh cổng của khách sạn bị vỡ tung bay ra ngoài, mấy bóng người xông ra.

Chính là:

Lân đầu bị ám toán, nguy cơ mà không biết.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -